

## Arrest

**nr. 318 316 van 11 december 2024**  
**in de zaak RvV X / XI**

**Inzake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM**  
**Violetstraat 48**  
**2060 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Op 28 december 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 januari 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 16 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

**A. Feitenrelaas**

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent een soennitisch moslim. U bent geboren in het dorp Gorikot, in het district Astore van de regio Gilgit-Baltistan in Pakistan. U ging naar school van 2006 tot 2010 in een stad buiten Gilgit-Baltistan. Van 2011 tot 2015 volgde u een bachelor in Kashmir, en was u lid van de KSO (Karakoram Students Organisation). In 2014 werden er protesteersders gearresteerd en veroordeeld in de rechtbank, inclusief de politiek activist B.J.. U was op dat moment in Rablakot en nam deel aan de protesten tegen deze veroordeling. Hierna werd u bedreigd door de Pakistaanse autoriteiten om uw activiteiten stop te zetten. Na uw bachelor in Kashmir keerde u terug naar Astore en nam u deel aan een gesubsidieerd project van de internationale organisatie ETI. Van 2017 tot 2019 volgde u een master aan Rawalpindi University te Punjab en was u president van de KSO van de universiteitscampus. In 2018 richtte u samen met vier vrienden de PSO (Progressive Students Organisation) op in Astore. Na uw master aan Rawalpindi University werkte u in een nationaal onderzoekscentrum in Islamabad op een project in Gilgit-Baltistan. Voorts nam u deel aan activiteiten van Awami worker party, Karakoram National Movement en Balawaristan National Movement.

1 november 2018 nam u deel aan een viering voor de onafhankelijkheid van Gilgit-Baltistan, toen u plotseling samen met zes anderen geblinddoekt werd ontvoerd door de ISI (Inter-Services Intelligence). Jullie werden gedurende tien dagen vastgehouden op een onbekende plaats, waar jullie hoofdhaar, wenkbrauwen en baard werden afgeschoren. De ISI gaven jullie een laatste waarschuwing en eisten dat jullie zouden stoppen met jullie activiteiten. Uiteindelijk werden jullie gedropt op een verlaten plaats en werden jullie meegenomen door mensen naar het ziekenhuis, waar u vijftien dagen of een maand heeft moeten verblijven. Na uw ziekenhuisopname vatte u uw studies in Punjab opnieuw aan. Twee tot drie maanden later, in 2019, werd u in Gilgit-Baltistan opnieuw gearresteerd. U werd vijftien dagen vastgehouden, gemarteld en vernederd. Zo werden uw kleren van u afgenomen en werd u misbruikt. De ontvoerders maakten er video's van en dreigden deze op sociale media te zetten. U werd opnieuw vrijgelaten en werd drie maanden opgenomen in het ziekenhuis. Hierna besloot u uw activiteiten te minderen en een stap terug te zetten. Toch werd u in 2021 een derde maal ontvoerd en werd u een maand vastgehouden. Toen ze u vrijlieten, besloot uw familie dat u Pakistan moest verlaten. Op 21 maart 2021 verliet u Pakistan voor een eerste maal en reisde u met uw eigen paspoort naar Polen. Daar vatte u in oktober 2021 een tweede master aan. U rondde deze master af in oktober 2022 en verlangde om vervolgens naar Pakistan terugkeren omdat u uw familie en mensen miste. Hoewel uw netwerk in Pakistan u afraadde om terug te keren daar de situatie er nog niet beter was, reisde u in oktober 2022 met het vliegtuig naar Islamabad. Bij aankomst in de luchthaven werden echter al uw documenten afgenomen, inclusief uw eigen paspoort. U reisde van Islamabad naar Gilgit-Baltistan, waar u zag dat jullie landbouwgronden waren afgenomen door de Pakistaanse overheid. Uw vader en broer werden thuis ontvoerd, en ook u werd drie dagen later gearresteerd en vastgehouden. Ondertussen kwamen uw vader en broer vrij. Daar u smeergeld betaalde aan een van de bewakers kon u uiteindelijk ontsnappen. U vluchtte naar Peshawar en verbleef daar bij een van uw vrienden, die een smokkelaar contacteerde. U reisde met behulp van de smokkelaar en met een vals paspoort met het vliegtuig naar een voor u onbekend land in Europa, waarna u vijf tot zes uur in een auto tot België reed. U kwam aan in België op 25 december 2022 en diende op 28 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Een paar maanden na uw vertrek uit Pakistan verhuisden uw ouders naar Islamabad. Zij ontvangen nog bedreigingen van de Pakistaanse autoriteiten omwille van u.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: uw identiteitskaart (origineel), een brief van de voorzitter van de KSO (kopie), een foto van een bijeenkomst van de PSO, kopieën van online nieuwsberichten aangaande de situatie in Gilgit-Baltistan.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

**Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaarde u dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u vermoord zou worden door de Pakistaanse autoriteiten. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.**

**Allereerst dient opgemerkt te worden dat u in gebreke bleef een duidelijk zicht te geven op uw uitreis uit Pakistan en uw reisweg naar Europa** waardoor het vermoeden ontstaat dat u essentiële informatie voor het Commissariaat-generaal tracht achter te houden. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij volledige en waarheidsgetrouwe informatie aanreikt aangaande essentiële elementen als zijn identiteit en uitreis uit het land van herkomst. Tijdens het invullen

van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d. d. 24 januari 2023, punt 1), werd u dan ook nadrukkelijk gewezen op het belang van documenten die uw reisweg aantonen. U legde echter geen enkel document neer dat uw reisweg zou kunnen staven. U gaf aan Pakistan op 21 maart 2021 voor het eerst verlaten te hebben met uw eigen paspoort (NPO, p. 6), maar legde deze niet voor aan de Belgische asielautoriteiten. U beweerde immers dat deze werd afgenomen in de luchthaven van Islamabad toen u in oktober 2022 terugkeerde naar Pakistan, nadat u uw studies in Polen had afgerond (NPO, p. 5-6). Deze bewering gaat echter niet op daar u eerder met uw eigen officiële paspoort, uitgereikt door de autoriteiten, Pakistan zonder enige moeilijkheden of problemen kon verlaten. Dat u bij terugkeer plotseling wel problemen zou ondervonden hebben in de luchthaven met de Pakistaanse autoriteiten, is geenszins aannemelijk. Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering uw eigen paspoort niet meer in uw bezit te hebben. Voorts stelde u in december 2022 met een vals paspoort en met behulp van een smokkelaar Pakistan met het vliegtuig verlaten te hebben, al kon u vreemd genoeg geen informatie aanreiken over dit paspoort. Zo verklaarde u: "Ze gaven het (paspoort) enkel als we het vliegtuig opstapten. Ik weet niet of ik de naam heb nagekeken. Ik herinner het mij niet meer" (NPO, p. 6). Dat u met een vals paspoort zou gereisd hebben zonder te weten welke gegevens er op vermeld stonden, is allerminst geloofwaardig. Daarnaast was u niet in staat te vertellen op welk grondgebied u geland zou zijn, noch door welke landen u met de wagen reisde op weg naar België. Sterker nog, u meende dat u niet eens op de hoogte was dat u naar België op weg was (NPO, p. 6). Deze verklaringen zijn uiterst twijfelachtig en allerminst geloofwaardig. Voorts stelt het Commissariaat-generaal vast dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw eerste vertrek uit Pakistan en uw verblijf in Polen. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal dat u op 21 maart 2021 Pakistan verlaten had, terwijl u ten aanzien van de DVZ verklaarde dat u van 2 juni 2021 tot oktober 2022 in Polen verbleef voor uw studies (Verklaring DVZ, d.d. 24 januari 2023, Vraag 10). Bovenstaande elementen in acht genomen heeft u geenszins een waarheidsgetrouw en duidelijk zicht geboden op wanneer en/ of hoe vaak u Pakistan bent uit- en ingereisd, noch maakte u aannemelijk dat u met een vals paspoort uw land van herkomst heeft verlaten. Het schijnt het Commissariaat-generaal dan ook toe dat u uw eigen paspoort liever niet kenbaar wenst te maken daar de inhoud ervan mogelijks niet zou stroken met uw eigen verklaringen en u essentiële informatie achterhoudt. Bovenstaande dubieuze en ongeloofwaardige elementen houden initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

**Voorts stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas op aanzienlijke wijze wordt aangetast door verschillende opvallende incoherenties, tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden.** Zo verklaarde u dat u omwille van uw activisme een eerste maal werd vastgehouden en ontvoerd door de Pakistaanse autoriteiten in 2018, een tweede maal in 2019 en een derde maal in 2021. Desalniettemin stelde u dat de ISI u telkens opnieuw vrijgelaten hebben (NPO, p. 8-9). Dat de Pakistaanse autoriteiten u tot drie maal toe zouden vasthouden, u bovendien zouden bedreigen maar u dan vervolgens steeds terug zouden vrijlaten, ondanks dat u niet geluisterd had naar hun eis om te stoppen met uw activisme, is bijzonder bevreemdend en houdt geen steek. Deze feiten kunnen dan ook niet geloofwaardig worden geacht. Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande deze beweerde ontvoeringen. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat de eerste ontvoering plaatsvond in 2019, terwijl u niet veel later dan weer stelde dat dit in 2018 gebeurd was (NPO, p. 8). Daarnaast verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat de ontvoeringen hadden plaatsgevonden in 2018, 2019 en 2020 (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u in 2018, 2019 en 2021 ontvoerd geweest te zijn door de ISI. Dat u niet in staat was eensluidende verklaringen af te leggen met betrekking tot de tijdstippen van de ontvoeringen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Een volgende tegenstrijdigheid werd vastgesteld in uw verklaringen aangaande uw ziekenhuisopname van drie maanden: daargelaten u voorgaande niet wist te staven, verklaarde dat u ten aanzien van d DVZ nog dat u na uw derde ontvoering drie maanden werd opgenomen in het ziekenhuis en vervolgens uit Pakistan vertrok (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dan weer stelde dat u na de tweede ontvoering drie maanden in het ziekenhuis verbleef (NPO, p. 9). Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn vernietigend voor de geloofwaardigheid van de voorgehouden ontvoeringen en de rest van uw relaas.

Na drie maal ontvoerd maar ook vrijgelaten geweest te zijn door de Pakistaanse autoriteiten, besloten u en uw familie dat u Pakistan moest verlaten. U vertrok dan ook in maart 2021 naar Polen waar u in oktober 2021 een master zou aanvatten (NPO, p. 6, 9). Dat u op legale wijze en zonder enige problemen, met uw eigen paspoort, uw land van herkomst kon verlaten wijst echter geenszins op dat u bij vertrek een vrees koesterde ten aanzien van uw autoriteiten. Enerzijds kende u blijkbaar niet een dermate vrees dat u zich niet durfde te melden bij de autoriteiten, in casu de luchthavendiensten die controle houden op het personenverkeer. Anderzijds kon u zomaar, zonder te worden tegengehouden of gearresteerd, Pakistan verlaten hetgeen evenmin impliceert dat de Pakistaanse autoriteiten u actief zochten. Voorgaande vaststellingen bevestigen dan ook de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde ontvoeringen en martelingen.

Daarbij aansluitend merkt het Commissariaat-generaal op dat u van maart 2021 tot oktober 2022, aldus meer dan anderhalf jaar, in Polen verbleven heeft zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met het koesteren van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert een dergelijke vrees te hebben en stelt om die reden zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt zodra hij daartoe de kans heeft. U gevraagd om welke reden u geen verzoek om internationale bescherming in Polen indiende, trachtte u uw nalatigheid te verschonen door te stellen dat u zich op dat moment nog niet bewust was van de ernst van uw situatie (NPO, p. 14). Zulks is echter totaal ongeloofwaardig daar u beweerde dat u voor uw vertrek naar Polen reeds drie keer ontvoerd, vastgehouden en gemarteld werd door de Pakistaanse autoriteiten en om die redenen Pakistan verlaten had (supra). Dat u naliet in Polen om internationale bescherming te verzoeken doet dan ook op volkomen wijze afbreuk aan de beweerde redenen van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Eenmaal dat u uw master in Polen had afgerond, verlangde u terug te keren naar Pakistan daar u uw familie en mensen miste. Hoewel uw familie u dit had afgeraden, legde u hun advies aan de kant en reisde u met het vliegtuig naar Islamabad (NPO, p. 9). Dat u zomaar besloot om terug te keren naar Pakistan, is op geen enkele wijze verenigbaar met uw bewering een vrees te koesteren ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten en ondermijnt op totale wijze de ernst en geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen. Hoewel u beweerde dat bij uw aankomst in Islamabad de autoriteiten al uw documenten van u afnamen, kan hier geen geloof aan worden gehecht. Dit is slechts een blote bewering die niet aannemelijk maakte (supra). Hoe dan ook is het bevreemdend dat de Pakistaanse autoriteiten uw documenten zouden afgenomen hebben, maar u vervolgens wel naar Gilgit-Baltistan lieten vertrekken – om u niet veel later dan weer op te sporen en te ontvoeren. Dat de Pakistaanse autoriteiten u niet zouden arresteren op een moment dat zij daartoe de kans hadden, i.e. bij uw aankomst in de luchthaven van Islamabad, houdt geen steek. Volgens uw beweringen zou u pas na thuiskomst in Gilgit-Baltistan ontvoerd geweest zijn, zo een drie dagen nadat uw vader en broer waren meegenomen door de Pakistaanse autoriteiten (NPO, p. 9). U was op het moment van de ontvoering van uw vader en broer niet thuis, maar vernam dit via 'andere mensen'. Uw vader en broer werden uiteindelijk vrijgelaten – al kon u vreemd genoeg niet vertellen wanneer precies. Uzelf kon vrijkomen door smeergeld te betalen aan een van de bewakers (NPO, p. 9). Bovenstaande verklaringen zijn vaag en allerm minst samenhangend en doen dan ook op volkomen wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoe dan ook legde u geen enkel bewijs neer ter staving van deze voorgehouden ontvoeringen, zoals bijvoorbeeld aanklachten of een arrestatiebevel, waardoor deze niets meer zijn dan blote beweringen. Dat u beweerde dat uw ouders tot op heden omwille van u bedreigingen ontvangen van de Pakistaanse autoriteiten bleek evenzeer slechts een blote bewering die niet kan overtuigen.

**Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.**

Tot slot zijn de door u neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande documenten uit Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen en/of nagemaakt. Uw identiteitskaart staat uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft de brief van de voorzitter van KSO wordt opgemerkt dat deze objectieve bewijswaarde ontbeert daar deze door eender wie, eender waar, eender wanneer geschreven kan zijn en bovendien een wel zeer gesolliciteerd karakter heeft. De brief, overigens slechts een kopie, is aldus geenszins bij machte uw voorgehouden problemen te staven. De foto van een bijeenkomst van de PSO staat dat u hieraan heeft deelgenomen. Dient evenwel te worden vastgesteld dat u verder geen enkel stuk hebt neergelegd ter staving van uw vermeende activiteiten, waardoor ook dit an sich slechts een blote bewering is. Wat betreft de online nieuwsberichten aangaande de situatie in Gilgit-Baltistan, waar u aan heeft meegeschreven, wordt opgemerkt dat zij geen betrekking hebben op uw eigen individuele situatie. De kopiën staven hoogstens dat u een aantal van de berichten heeft geschreven. Op geen enkele wijze volstaat het louter verwijzen naar de informatie in de nieuwsberichten om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 28 februari 2023, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_pakistan\\_security\\_situation\\_20230228.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf)) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvonden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd werden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vonden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormden religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen waren echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een toename van

zowel het aantal incidenten als burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er was sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, de opkomst van ISKP, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast had de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan werd geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) en in mindere mate door ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vonden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Het conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan te worden beoordeeld.

De regio van Kashmir wordt verdeeld onder Pakistan, India en China. Zowel Pakistan als India eisen de volledige regio op wat al jaren voor spanningen zorgt. De grens tussen het Pakistaanse en Indische deel van Kashmir, de zogenaamde "Line of Control" (LoC) is één van de meest gemilitariseerde regio's in de wereld. In 2020 kondigde de overheid aan dat Gilgit-Baltistan de status van provincie zou krijgen. In februari 2021 werd de wapenstilstand van 2003 hersteld in het gebied van de LoC, wat zorgde voor een normalisering van de levensomstandigheden. In 2017 had Azad-Kashmir een geschat inwonersaantal van 3 tot 4.5 miljoen en Gilgit-Baltistan 2 miljoen.

Wat betreft Azad Kashmir meldde ACLED in 2022 geen enkel incident, net zoals PIPS en PICSS. Voor de regio Gilgit-Baltistan registreerde ACLED in 2022 twee incidenten. PIPS maakte melding van drie aanvallen van gewapende groeperingen, PICSS rapporteerde over één aanval. Beide regio's worden dan ook als stabiel omschreven. CRSS maakte rapporteerde dat er geen slachtoffers waren van terrorisme of anti-terrorisme operaties.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

## **2. Het verzoekschrift**

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht en van "de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie".

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

## **3. De aanvullende nota**

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de COI Focus “*Pakistan. Security situation*” van Cedoca van 25 juni 2024.

#### 4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

## 7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht uit vrees voor de Pakistaanse autoriteiten omwille van zijn politiek activisme. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

***"Allereerst dient opgemerkt te worden dat u in gebreke bleef een duidelijk zicht te geven op uw uitreis uit Pakistan en uw reisweg naar Europa waardoor het vermoeden ontstaat dat u essentiële informatie voor***

het Commissariaat-generaal tracht achter te houden. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij volledige en waarheidsgetrouwe informatie aanreikt aangaande essentiële elementen als zijn identiteit en uitreis uit het land van herkomst. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d. d. 24 januari 2023, punt 1), werd u dan ook nadrukkelijk gewezen op het belang van documenten die uw reisweg aantonen. U legde echter geen enkel document neer dat uw reisweg zou kunnen staven. U gaf aan Pakistan op 21 maart 2021 voor het eerst verlaten te hebben met uw eigen paspoort (NPO, p. 6), maar legde deze niet voor aan de Belgische asielautoriteiten. U beweerde immers dat deze werd afgenomen in de luchthaven van Islamabad toen u in oktober 2022 terugkeerde naar Pakistan, nadat u uw studies in Polen had afgerond (NPO, p. 5-6). Deze bewering gaat echter niet op daar u eerder met uw eigen officiële paspoort, uitgereikt door de autoriteiten, Pakistan zonder enige moeilijkheden of problemen kon verlaten. Dat u bij terugkeer plotseling wel problemen zou ondervonden hebben in de luchthaven met de Pakistaanse autoriteiten, is geenszins aannemelijk. Bijgevolg kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering uw eigen paspoort niet meer in uw bezit te hebben. Voorts stelde u in december 2022 met een vals paspoort en met behulp van een smokkelaar Pakistan met het vliegtuig verlaten te hebben, al kon u vreemd genoeg geen informatie aanreiken over dit paspoort. Zo verklaarde u: "Ze gaven het (paspoort) enkel als we het vliegtuig opstapten. Ik weet niet of ik de naam heb nagekeken. Ik herinner het mij niet meer" (NPO, p. 6). Dat u met een vals paspoort zou gereisd hebben zonder te weten welke gegevens er op vermeld stonden, is allerminst geloofwaardig. Daarnaast was u niet in staat te vertellen op welk grondgebied u geland zou zijn, noch door welke landen u met de wagen reisde op weg naar België. Sterker nog, u meende dat u niet eens op de hoogte was dat u naar België op weg was (NPO, p. 6). Deze verklaringen zijn uiterst twijfelachtig en allerminst geloofwaardig. Voorts stelt het Commissariaat-generaal vast dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw eerste vertrek uit Pakistan en uw verblijf in Polen. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal dat u op 21 maart 2021 Pakistan verlaten had, terwijl u ten aanzien van de DVZ verklaarde dat u van 2 juni 2021 tot oktober 2022 in Polen verbleef voor uw studies (Verklaring DVZ, d.d. 24 januari 2023, Vraag 10). Bovenstaande elementen in acht genomen heeft u geenszins een waarheidsgetrouw en duidelijk zicht geboden op wanneer en/of hoe vaak u Pakistan bent uit- en ingereisd, noch maakte u aannemelijk dat u met een vals paspoort uw land van herkomst heeft verlaten. Het schijnt het Commissariaat-generaal dan ook toe dat u uw eigen paspoort liever niet kenbaar wenst te maken daar de inhoud ervan mogelijks niet zou stroken met uw eigen verklaringen en u essentiële informatie achterhoudt. Bovenstaande dubieuze en ongeloofwaardige elementen houden initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

**Voorts stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw relaas op aanzienlijke wijze wordt aangetast door verschillende opvallende incoherenties, tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden.** Zo verklaarde u dat u omwille van uw activisme een eerste maal werd vastgehouden en ontvoerd door de Pakistaanse autoriteiten in 2018, een tweede maal in 2019 en een derde maal in 2021. Desalniettemin stelde u dat de ISI u telkens opnieuw vrijgelaten hebben (NPO, p. 8-9). Dat de Pakistaanse autoriteiten u tot drie maal toe zouden vasthouden, u bovendien zouden bedreigen maar u dan vervolgens steeds terug zouden vrijlaten, ondanks dat u niet geluisterd had naar hun eis om te stoppen met uw activisme, is bijzonder bevreemdend en houdt geen steek. Deze feiten kunnen dan ook niet geloofwaardig worden geacht. Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande deze beweerde ontvoeringen. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat de eerste ontvoering plaatsvond in 2019, terwijl u niet veel later dan weer stelde dat dit in 2018 gebeurd was (NPO, p. 8). Daarnaast verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat de ontvoeringen hadden plaatsgevonden in 2018, 2019 en 2020 (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u in 2018, 2019 en 2021 ontvoerd geweest te zijn door de ISI. Dat u niet in staat was eensluidende verklaringen af te leggen met betrekking tot de tijdstippen van de ontvoeringen, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Een volgende tegenstrijdigheid werd vastgesteld in uw verklaringen aangaande uw ziekenhuisopname van drie maanden: daargelaten u voorgaande niet wist te staven, verklaarde dat u ten aanzien van de DVZ nog dat u na uw derde ontvoering drie maanden werd opgenomen in het ziekenhuis en vervolgens uit Pakistan vertrok (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dan weer stelde dat u na de tweede ontvoering drie maanden in het ziekenhuis verbleef (NPO, p. 9). Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn vernietigend voor de geloofwaardigheid van de voorgehouden ontvoeringen en de rest van uw relaas.

Na drie maal ontvoerd maar ook vrijgelaten geweest te zijn door de Pakistaanse autoriteiten, besloten u en uw familie dat u Pakistan moest verlaten. U vertrok dan ook in maart 2021 naar Polen waar u in oktober 2021 een master zou aanvatten (NPO, p. 6, 9). Dat u op legale wijze en zonder enige problemen, met uw eigen paspoort, uw land van herkomst kon verlaten wijst echter geenszins op dat u bij vertrek een vrees koesterde ten aanzien van uw autoriteiten. Enerzijds kende u blijkbaar niet een dermate vrees dat u zich niet durfde te melden bij de autoriteiten, in casu de luchthavendiensten die controle houden op het personenverkeer. Anderzijds kon u zomaar, zonder te worden tegengehouden of gearresteerd, Pakistan verlaten hetgeen evenmin impliceert dat de Pakistaanse autoriteiten u actief zochten. Voorgaande vaststellingen bevestigen dan ook de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde ontvoeringen en martelingen.

Daarbij aansluitend merkt het Commissariaat-generaal op dat u van maart 2021 tot oktober 2022, aldus meer dan anderhalf jaar, in Polen verbleven heeft zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met het koesteren van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert een dergelijke vrees te hebben en stelt om die reden zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt zodra hij daartoe de kans heeft. U gevraagd om welke reden u geen verzoek om internationale bescherming in Polen indiende, trachtte u uw nalatigheid te verschonen door te stellen dat u zich op dat moment nog niet bewust was van de ernst van uw situatie (NPO, p. 14). Zulks is echter totaal ongeloofwaardig daar u beweerde dat u voor uw vertrek naar Polen reeds drie keer ontvoerd, vastgehouden en gemarteld werd door de Pakistaanse autoriteiten en om die redenen Pakistan verlaten had (supra). Dat u naliet in Polen om internationale bescherming te verzoeken doet dan ook op volkomen wijze afbreuk aan de beweerde redenen van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Eenmaal dat u uw master in Polen had afgerond, verlangde u terug te keren naar Pakistan daar u uw familie en mensen miste. Hoewel uw familie u dit had afgeraden, legde u hun advies aan de kant en reisde u met het vliegtuig naar Islamabad (NPO, p. 9). Dat u zomaar besloot om terug te keren naar Pakistan, is op geen enkele wijze verenigbaar met uw bewering een vrees te koesteren ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten en ondermijnt op totale wijze de ernst en geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen. Hoewel u beweerde dat bij uw aankomst in Islamabad de autoriteiten al uw documenten van u afnamen, kan hier geen geloof aan worden gehecht. Dit is slechts een blote bewering die niet aannemelijk maakte (supra). Hoe dan ook is het bevreemdend dat de Pakistaanse autoriteiten uw documenten zouden afgenomen hebben, maar u vervolgens wel naar Gilgit-Baltistan lieten vertrekken – om u niet veel later dan weer op te sporen en te ontvoeren. Dat de Pakistaanse autoriteiten u niet zouden arresteren op een moment dat zij daartoe de kans hadden, i.e. bij uw aankomst in de luchthaven van Islamabad, houdt geen steek. Volgens uw beweringen zou u pas na thuiskomst in Gilgit-Baltistan ontvoerd geweest zijn, zo een drie dagen nadat uw vader en broer waren meegenomen door de Pakistaanse autoriteiten (NPO, p. 9). U was op het moment van de ontvoering van uw vader en broer niet thuis, maar vernam dit via 'andere mensen'. Uw vader en broer werden uiteindelijk vrijgelaten – al kon u vreemd genoeg niet vertellen wanneer precies. Uzelf kon vrijkomen door smeergeld te betalen aan een van de bewakers (NPO, p. 9). Bovenstaande verklaringen zijn vaag en allerm minst samenhangend en doen dan ook op volkomen wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Hoe dan ook legde u geen enkel bewijs neer ter staving van deze voorgehouden ontvoeringen, zoals bijvoorbeeld aanklachten of een arrestatiebevel, waardoor deze niets meer zijn dan blote beweringen. Dat u beweerde dat uw ouders tot op heden omwille van u bedreigingen ontvangen van de Pakistaanse autoriteiten bleek evenzeer slechts een blote bewering die niet kan overtuigen.

**Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.**

Tot slot zijn de door u neergelegde stukken ter staving van uw asielrelaas niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande documenten uit Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen en/of nagemaakt. Uw identiteitskaart staat uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft de brief van de voorzitter van KSO wordt opgemerkt dat deze objectieve bewijswaarde ontbeert daar deze door eender wie, eender waar, eender wanneer geschreven kan zijn en bovendien een wel zeer gesolliciteerd karakter heeft. De brief, overigens slechts een kopie, is aldus geenszins bij machte uw voorgehouden problemen te staven. De foto van een bijeenkomst van de PSO staat dat u hieraan heeft deelgenomen. Dient evenwel te worden vastgesteld dat u verder geen enkel stuk hebt neergelegd ter staving van uw vermeende activiteiten, waardoor ook dit an sich slechts een blote bewering is. Wat betreft de online nieuwsberichten aangaande de situatie in Gilgit-Baltistan, waar u aan heeft meegeschreven, wordt opgemerkt dat zij geen betrekking hebben op uw eigen individuele situatie. De kopiën staven hoogstens dat u een aantal van de berichten heeft geschreven. Op geen enkele wijze volstaat het louter verwijzen naar de informatie in de nieuwsberichten om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het

bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker stelt dat hij in Polen niet om internationale bescherming verzocht aangezien hij er over een verblijfsrecht beschikte op basis van de studies die hij er volgde, dient erop gewezen dat een verblijfsrecht omwille van studies een geheel andere doelstelling heeft dan het verzoeken om internationale bescherming. Een verzoek om internationale bescherming strekt er immers toe om te vermijden dat men naar het land van herkomst dient terug te keren, omdat men daar een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade situeert, terwijl verzoekers verblijf in Polen zich beperkte tot de studies die hij er volgde. Indien verzoeker daadwerkelijk reeds door de Pakistaanse autoriteiten werd gearresteerd en gemarteld voorafgaand aan zijn verblijf in Polen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker in Polen reeds om internationale bescherming verzocht. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen in Polen, naar Pakistan terugkeerde (*nota bene* nadat zijn familieleden hem een terugkeer naar Pakistan afraadden) en nadien naar België kwam alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

Verder stelt verzoeker dat hij vijf à zes uur met de auto heeft gereden alvorens in België aan te komen, dat hij niet heeft gezien waar hij passeerde, dat hij wel een tijdsinschatting kon maken, doch dat hierop niet werd ingegaan tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij niet wist waar hij was geland en dat hij na een autorit van vijf à zes uur in België aankwam, terwijl hij op voorhand zelfs niet wist dat hij onderweg was naar België. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat deze verklaringen op zich onduidelijk zijn, zodat niet kan worden ingezien welke bijkomende vragen tijdens zijn persoonlijk onderhoud hierover nog hadden moeten/kunnen worden gesteld. Verzoeker laat ook in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting na enige bijkomende informatie te verschaffen over dit element van zijn beschermingsverzoek, hetgeen, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep met volle rechtsmacht, geenszins ernstig is. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij niet werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. Hij geeft geen enkele uiteenzetting over de eventuele verklaringen en/of verschoningen die hij zou hebben willen laten gelden indien hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud met deze tegenstrijdigheden zou zijn geconfronteerd. Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, doet bovendien geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet overigens slechts in de verplichting om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld.

Waar verzoeker erop wijst dat hij emotioneel werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat de *protection officer* omwille hiervan meermaals vroeg of een pauze nodig was, dat hij huilde en dat hieruit het doorleefd karakter van zijn verklaringen blijkt, dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker emotioneel was tijdens zijn persoonlijk onderhoud op zich niet aantoonst dat de verklaringen die hij er aflegde met de werkelijkheid overeenstemmen. Hieruit kan op zich dan ook niet worden afgeleid dat verzoekers vluchtrelaas wel degelijk oprecht en doorleefd zou zijn en/of dat de geloofwaardigheid van dit relaas erdoor zou worden hersteld. Er kan immers worden aangenomen dat ieder persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress.

Waar verzoeker verder stelt dat op hem een negatieve bewijslast wordt gelegd daar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de authenticiteit van de door hem voorgelegde stukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet kan worden aangenomen, kan hij geenszins worden bijgetreden. Nergens in de bestreden beslissing wordt van verzoeker verwacht dat hij een negatief bewijs zou leveren inzake de authenticiteit van de door hem voorgelegde stukken. Er wordt in de bestreden beslissing enkel terecht vastgesteld dat, in de mate dat verzoeker slechts kopieën voorlegt, deze niet als authentieke stukken kunnen worden beschouwd. Kopieën hebben wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk slechts een geringe bewijswaarde. Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing inzake de door verzoeker voorgelegde stukken. Evenmin legt verzoeker in het kader van onderhavig beroep nog bijkomende stukken ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming neer.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn regio van herkomst “een soort niemandland” is waarvan Pakistan, China en India beweren dat het hen toebehoort en dat hij daarom tijdens zijn studententijd een organisatie oprichtte om te vechten voor de basisrechten van de inwoners van deze regio. Hij wijst er tevens op dat hij veel kennis aan de dag legde over de organisaties waarvan hij lid was en over de problemen in zijn regio van herkomst. De Raad wijst erop dat heden niet wordt betwist dat verzoeker politiek actief was, doch dat uit het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven (zie *supra*) blijkt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van dit activisme werd gevisieerd door de Pakistaanse autoriteiten. Verzoekers kennis van de door hem aangehaalde organisaties en de problemen in zijn regio van herkomst doet aan deze motieven geen afbreuk daar deze kennis op zich niet aantoonde dat verzoeker omwille van deze elementen ook daadwerkelijk door de Pakistaanse autoriteiten zou zijn gevisieerd.

Waar verzoeker stelt als volgt: “Bovendien vreest verzoeker tevens problemen in Pakistan omdat Afghanistan in handen is gevallen van en de macht werd overgenomen door de Taliban. De Taliban strijdt voor het doorvoeren van de Sharia, een extreme vorm van de Sharia weliswaar.”, kan niet worden ingezien waar hij het over heeft. De machtsovername door de taliban situeert zich in Afghanistan, terwijl verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst, *in casu* Pakistan. Verzoeker maakte ook nooit eerder melding van een nood aan internationale bescherming omwille van de machtsovername door de taliban in Afghanistan. Hij licht ook niet toe waarom deze machtsovername in zijn hoofd, als Pakistaanse burger, een nood aan internationale bescherming zou doen ontstaan. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Waar verzoeker stelt dat hij omwille van zijn lidmaatschap van organisaties die strijden voor de rechten van de inwoners van zijn regio van herkomst zal worden gevisieerd en dat hij hiertegen geen bescherming kan inroepen van zijn nationale autoriteiten, komt hij niet verder dan het volharden in zijn vluchtrelaas. Hiermee werpt hij evenwel geen ander licht op de voormelde pertinente motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet concreet aannemelijk weet te maken dat hij omwille van zijn politiek activisme daadwerkelijk zal worden gevisieerd aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van en volharden in zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij op zich evenwel geen ander licht werpt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

## 8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

### 8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*  
*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In zijn aanvullende nota stelt verweerder op goede gronden het volgende:

*"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze*

minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsvername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shebhaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan te worden beoordeeld.

De regio van Kashmir wordt verdeeld onder Pakistan, India en China. Zowel Pakistan als India eisen de volledige regio op wat al jaren voor spanningen zorgt. De grens tussen het Pakistaanse en Indische deel van Kashmir, de zogenaamde "Line of Control" (LoC) is één van de meest gemilitariseerde regio's in de wereld. In 2020 kondigde de overheid aan dat Gilgit-Baltistan de status van provincie zou krijgen. In februari 2021 werd de wapenstilstand van 2003 hersteld in het gebied van de LoC, wat zorgde voor een normalisering van de levensomstandigheden. In 2017 had Azad-Kashmir een geschat inwonersaantal van 3 tot 4,5 miljoen en Gilgit-Baltistan 2 miljoen.

Wat betreft Azad Kashmir meldde ACLED in 2023 vier veiligheidsincidenten. In het eerste trimester van 2024 werden geen veiligheidsincidenten gemeld door ACLED. PIPS registreerde één aanval van een gewapende groepering in 2023, PICSS maakte in dezelfde periode geen melding van een aanval. Voor de regio Gilgit-Baltistan registreerde ACLED in 2023 drie incidenten, en geen enkel incident voor het eerste trimester van 2024. PIPS maakte melding van één aanval van gewapende groeperingen in 2023, net zoals PICSS. Beide regio's worden dan ook als stabiel omschreven.

Er was geen informatie voorhanden over interne of externe ontheemding veroorzaakt door een conflict binnen of buiten Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal bovendien op goede gronden als volgt:

*“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”*

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie en/of dat de voormelde analyse onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn. Deze analyse wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER